

ปิ่นธองรัก

มาเฟียได้ใจ

เขียน : Damin

วาด : เว็อยเว็อย

บ๊องเธอ รัก มาเพียเถื่อน

โดย : Damin

วาดปก : เอื้อยเอื้อย

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติมทุกฉบับ ห้ามมิให้ผู้ใดทำการคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลงเนื้อหาบางส่วนหรือทั้งหมด เพื่อผลิตเป็นรูปเล่มและ/หรือสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อการใด ๆ เว้นแต่ได้รับการอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หากฝ่าฝืนจะดำเนินการทางกฎหมายให้ถึงที่สุด

คำเตือน

นิยายที่ท่านจะได้อ่านต่อไปนี้ เกิดจากจินตนาการของผู้แต่งเท่านั้น ทำให้อาจมีเหตุการณ์การใช้ความรุนแรง การแสดงออก และการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมอยู่ในเรื่อง เพื่อให้ได้รสชาติที่ครบถ้วน ดังนั้นผู้อ่านทุกท่านโปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน เหมาะกับผู้ที่อายุ 18 ปี ขึ้นไป

คำไปรย

มาเบล หญิงสาววัยยี่สิบต้องแบกรับหนี้สินร้อยล้านจากบิดาที่เป็นผีพนัน เขานำเธอไปขายให้กับ คาซา มาเฟียชาวรัสเซีย น้องชายก็ต้องดูแล หน้าทีบนเตียงที่แลกกับการชดใช้หนี้ก็ต้องทำ

มาเฟียร้ายที่ผีเข้าผีออก ปากเสียนึกว่าเลี้ยงสุนัขไว้ในปาก ทำให้มาเบลหัวหมุนเพราะทำอะไรก็ซัดใจไปเสียทุกอย่าง แถมต้องตอบสนองทุกครั้ง ทุกที่ ทุกเวลา ที่มาเฟียร้ายเรียกหาอีกต่างหาก

คาซา งานนี้มาเฟียอย่างเขา ต้องมาเสียท่า

ทั้งหอม ทั้งหวง จนอกจะแตกตาย เกือบต้องฆ่าหนุ่มหน้าละอ่อนเพียงแค่เห็นมันทำท่าจะจูบผู้หญิงของเขา

ส่วนมาวิน เจ้าเด็กปากดีนั้น กล้าดียังไงมาเรียกเขาว่า
“ลุง”

ตอนที่ 1

ขายลูกกิน

“เห็นเอ็งมาแต่เล็กจนโตเป็นสาวปานนี้ กลับบ้านทีก็มิด
คำตลอด ลุงล่อดหวังไม่ได้ เกิดวันไหนลุงติดธุระ เอ็งอย่าซี้
ซี้ไปกับคนแปลกหน้านะ เป็นสาวเป็นนางอันตรายรอบด้าน
เจอคนไม่ดีจะแยเอา”

ลุงวินมอเตอร์ไซค์เจ้าประจำที่คอยไปรับไปส่งตั้งแต่
เรียนประถมเตือนด้วยความหวังดี เวลาสองทุ่มไม่ถือว่าดึก
มากสำหรับวิถีชีวิตในเมืองกรุง ทว่าซอยบ้านของ **มาเบล**
กันตสกุล ยังเป็นแหล่งชุมชนแออัด ไฟฟ้าตามข้างถนน
หนทางริบหรี่มีก็เหมือนไม่มี เรียกว่าเปลี่ยววังเวงเสียจนน่า
กลัว ยิ่งโตเป็นสาวแล้วยิ่งต้องระวัง ถึงรู้อย่างนั้นก็ทำอะไร
ไม่ได้มาก เพราะความจนมันบีบบังคับให้ต้องทนรับกับ
สภาพแวดล้อมเหล่านี้

“ทำไงได้ล่ะลุง เบลก็ไม่อยากปล่อยน้องไว้บ้านคนเดียว
นานเหมือนกัน แต่มันจำเป็น นี่เบลเพิ่งรับงานเพิ่มกะดึก กว่า
จะกลับก็คงเข้ามิด ตอนนั้นลุงน่าจะมาทำงานอีกรอบแล้วมั้ง”

ดวงหน้าสดสวยภายใต้เงาเรือนรางของแสงไฟหน้า
รถจักรยานยนต์นับเงินในมือส่งให้ลุงวินมอเตอร์ไซค์ มาเบล

ในวัยสี่สิบปียิ้มอย่างไม่ค่อยพอใจนักให้กับโชคชะตา

“เฮ้ย! เอ็งทำงานขนาดนั้นจะตายเออเนะ มีเวลานอน
เยอะ? ลุงเห็นพวกสาวๆ หน้าตาดีแบบเอ็งหาแฟนรวยให้เลี้ยง
ถมเถ ไม่งั้นหรือว่าเอ็งจะลองดูบ้าง เผื่อกลายเป็นหนูตักถึง
ข้าวสารจะได้เห็น้อยน้อยลง” ลุงวินมอเตอร์ไซค์ไม่มีเจตนาดู
ถูก เพียงช่วยชี้แนะแนวทางให้หญิงสาวที่ทำงานตัวเป็น
เกลียวมีทางเลือกเพิ่ม

มาเบลส่ายหน้า ไม่ถือโทษโกรธสักนิดเพราะทราบว่
ลุงเป็นห่วงจริงๆ “มันง่ายที่ไหนล่ะลุง หาแฟนรวยก็เหมือนซื้อ
หวยนั่นแหละ กว่าจะได้ก็ว่าจะเจอ ความเสี่ยงมันก็พอๆกัน
เบลเข้าบ้านล่ะ ป่านนี้เจ้าวินกินข้าวหรือยังก็ไม่รู้”

ลุงวินกลับออกไป มาเบลยังไม่ทันจะล้างหูกุญแจไข
ประตู สายตาพลันไปสะดุดเข้ากับรถยนต์สีดำคันหนึ่ง ซึ่งจอด
อยู่บนถนนเลียบทางเข้าบ้านของเธอไปเล็กน้อย เดิมที่ไม่
สังเกตเพราะตัวรถเป็นสีเดียวกับความมืด ทว่าไฟจากรถ
มอเตอร์ไซค์ลุงส่องไปพอดีจึงได้เห็น หญิงสาวขมวดคิ้วมุ่น

เหตุใดถึงมีรถยนต์มาจอดที่แถวบ้านเธอล่ะ

หรือพ่อกลับมาแล้ว คงไม่ได้พาเพื่อนซี้มาจากคาสีโน

กลับมาด้วยใช่ไหม ความคิดนี้ทำให้หญิงสาวเป็นกังวล

เธอกำลังจะไขประตูรั้วเข้าไปแต่กลับพบว่ามันไม่ได้

ล็อก นั้นทำให้ยิ่งร้อนใจ บ้านหลังนี้เธออาศัยอยู่มาตั้งแต่เล็กจนโต ตัวบ้านเป็นไม้ชั้นเดียวปลูกรั้วผักครึ่งเอวล้อมรอบอย่างง่าย เดิมก็ป้องกันอันตรายไม่ค่อยได้หากมีคนคิดจะเข้ามาขโมยของ มาเบลจึงกำชับน้องชายวัยเจ็ดปีให้ล็อกรั้วด้านหน้าดีๆ อย่างน้อยก็คงป้องกันได้ในระดับหนึ่ง ทว่านี่กลับผิดปกติ

ทันทีที่สาวเท้าเข้ามาข้างใน ก็ได้เห็นว่าตรงกลางบ้านบิดาที่ไม่เจอหน้ากันกว่าหนึ่งเดือนกลับมาพร้อมสภาพครึ่งผีครึ่งคน ใบหน้าบวมปูด ร่างกายแทบทุกส่วนเข้าไปหมด กำลังทำท่าพินอบพิเทาคุยบางอย่างอยู่กับคนแปลกหน้าสองคน เป็นชายหญิง วัยกลางคนแล้ว เสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นของน้องชาย **มาวิน กันทสกุล** เพิ่มระดับขึ้นเลยเดี๋ยวนั้นทันที

“พี่เบล ฮือๆ ช่วยวินด้วย วินไม่ไป วินไม่อยากไปกับพวกเขา พี่เบล อย่าทิ้งวินนะ”

น้อยมากที่น้องชายจะงอแงหรือแสดงอาการต่อต้าน มาเบลเข้าไปดึงเขาออกมาจากมือคนแปลกหน้า พร้อมกับหันไปถามบิดาเสียงสั่น “นี่มันอะไรกันพ่อ คนพวกนี้พ่อพามาบ้านเราทำไม พ่อจะให้น้องไปไหน”

คนแปลกหน้าทั้งสองคนถูกจ้องไม่เป็นมิตรก็ตกใจเล็กน้อย ส่วนผู้เป็นบิดาเสียงอ่อนน้อมยิ่งกว่าครั้งไหน “เบลเอ๊ย เอ็งทำงานหามรุ่งหามค่ำแทบไม่ได้นอนเลยไม่ใช่รี? ปล่อยเจ้า

วินอยู่บ้านคนเดียวพ่อแม่ไม่วางใจ พ่อเลี้ยงเอ็งสองคนพร้อมกัน
ไม่ไหว ให้น้องไปอยู่กับครอบครัวใหม่ที่เขาพร้อมกว่าเถอะ”

“วินไม่ไป ฮึกๆ วินจะอยู่กับพี่เบล วินไม่ไปโรงเรียนก็ได้
ไม่กินข้าวก็ได้ แต่วินจะอยู่กับพี่เบล”

เสียงประท้วงเจอสระอื่น เด็กชายตัวน้อยกอดเอวพี่สาว
ไม่ยอมปล่อย น้ำตาที่ราวกับเม็ดฝนเปียกปอนท่วมหน้า
น้ำมูกเซ็ดไปที่เสื้อของพี่สาวจนเประอะเปื้อน มาเบลลูบศีรษะ
น้องชาย แหวดตาที่สูกใสสะท้อนความเย็นชา

“คนที่เลี้ยงน้องมาตลอดคือเบล แล้วเบลก็เลี้ยงตัวเอง
มาตั้งแต่แม่เสีย พ่อเหนื่อยอะไรเหลือถึงได้บอกว่าไม่ไหว
วันๆ ไปซุกหัวเล่นพินันที่บ่อน หมดเนื้อหมดตัวกลับมาบ้านก็
ได้กินข้าวที่เบลทำงานแลกเงินมาซื้อ พ่อเหนื่อยอะไร?”

เพื่อครอบครัว เพื่อน้องชาย เธอเลือกที่จะทำงานหัวซุก
หัวซุนให้ตายไปข้าง สู้สุดใจไม่ว่าจะเจอความยากลำบากแค่ไหน
ไหน บิดากลับมาบอกว่าเลี้ยงพวกเราไม่ไหว ตลกเกินไปหรือ
เปล่า? สัมไปแล้วสิว่าตั้งแต่มีชัยเป็นใครที่ก้มหน้าก้มตาหา
เงินงกๆ ราวกับเป็นเสาหลักของบ้าน เลี้ยงน้องชายแบบเบาะ
มาคนเดียวในวันที่พ่อกลายเป็นผีพนัน

กระทั่งเรียนต่อระดับมหาวิทยาลัย ทั้งที่สามารถสอบ
ชิงทุนเอาตัวรอดคนเดียวได้ แต่เธอก็เลือกที่จะสละไปเรียน

นอกระบบ เพื่อให้ตัวเองมีเวลาหาเงินและอยู่กับน้องชายมากยิ่งขึ้น

มานพ กัณฑ์สกุล ถูกลูกสาวเเยาะหยันต่อหน้าแขกพลัน บันดาลโทสะ ลูกขึ้นมาฟาดฝ่ามือหยาบตบไปที่ใบหน้าเธอ

“น้องเด็กนี่! แค่นี้ให้แกเกิดมาก็เป็นบุญคุณแล้วยัง ออกตัญญูไม่รู้จักเด็กไม่รู้จักผู้ใหญ่ เอ็งเหมือนกันไอ้วิน ลูกผู้ชายร้องให้ทำพระแสงอะไร ไปอยู่กับเขาก็ไม่ใช่จะเจอ พี่สาวแกไม่ได้อีก ไสหัวไปให้ฉันเดี๋ยวนี้ ไอ้พวกลูกเนรคุณ”

ก่อนที่พ่อลูกจะทะเลาะกันไปใหญ่โต ในที่สุดแขกแปลกหน้าทั้งสองคนก็ลุกขึ้นยืน “พี่มานพ ในเมื่อเด็กไม่ยอมไป ไม่งั้น...”

“ไม่ได้! ไอ้วิน เอ็งไปกับเขาเดี๋ยวนี้ ขำรับเงินเขามาแล้ว เอ็งไม่ยอมทำให้พี่สาวเอ็งสบายเหรอ ข้าจะเอาเงินส่วนนี้แบ่งให้ พี่สาวเอ็งไปเรียนมหา'ลัยด้วย” มานพจะเข้ามาดิ่งตัวมาวินออกจากมาเบล พลันต้องเซถอยหลังเพราะถูกลูกสาวผลัก

“สุดยอดจริงๆ คนเรา มีน้ำถึงได้รีบร้อนนัก พ่อชายวิ นแลกเงินนี้เอง”

พอมีสิ่งี่เรียกว่าเงินเข้ามาเกี่ยวข้อง ที่พยายามโน้มน้าวทั้งหมดกลายเป็นความหวังดีจอมปลอมทันที มาเบลเสียใจกับความประพฤติของบิดานับครั้งไม่ได้ แม้แต่น้ำตาก็

ไม่มีให้ไหลแล้ว

เธอไล่คนแปลกหน้าอย่างไม่เกรงใจ ตอนที่มานพร้อนรนตามออกไปเจอจากับพวกเขา มาเบลให้น้องชายเข้าไปเก็บข้าวของใส่กระเป๋า บ้านหลังนี้เธออยู่ไม่ได้แล้ว นี่เป็นโอกาสสุดท้ายสำหรับบิดา ไม่มีทางที่เขาจะปรับปรุงตัว ถ้ายังปล่อยไว้ไม่เข้าพ่อจะต้องหาคนมาพามาวินไปอีก

ขโมยเงินของเธอ นั้นยังถือว่าพอรับได้ ขโมยข้าวของในบ้านไปขายแม้แต่เครื่องใช้ไฟฟ้า ก็ยังไม่ถึงจุดแตกหัก

ทว่าชายลูกกินคือขีดจำกัด บ้านหลังนี้ก็คือนรก เธอจะต้องหนีไปให้ไกล

ห้องแถวรายวันกลางเมืองใหญ่ อาศัยจังหวะที่บิดาไม่อยู่ขนข้าวของออกมาได้สำเร็จ มาเบลให้น้องชายอาบน้ำนอนก่อน ส่วนตัวเธอคิดหาทางว่าจะเอาอย่างไรต่อ ขณะเลื่อนดูห้องเช่าใกล้ที่ทำงานเงียบๆ ทันใดนั้นประตูก็ถูกถีบปัง!

หญิงสาวตากลมหวานสะดุ้งเฮือก มาวินที่หลับไปแล้วก็พลอยตื่นตระหนกจนต้องจ้วเจียลุกขึ้นมา พอพบว่ามีผู้ชายตัวใหญ่สามสี่คนท่าทางน่ากลัวยืนกันอยู่จนเต็มห้อง เด็กชายพลันคลานไปกอดพี่สาวไว้

“จะหนีไปไหนไม่ทราบ โอ้โฮ! สวยนี่หว่า มิน่าเจ้านายถึงได้ไว้ชีวิตไอ้ผีพนันนั่น” ลูกน้องตัวใหญ่ยักษ์จ้องมาเบลตา

เป็นมัน พอจะยื่นมือไปสัมผัสเธอก็โดนพรรคพวกที่มาด้วยกันห้าม

“อย่าแตะให้มึนรอยสิวะ เจ้านายไม่ชอบ ถ้าเอ็งอยากได้ รอเจ้านายเมื่อก่อน รับรองว่าสมใจแน่”

บทสนทนาน่ารังเกียจนี้มันอะไรกัน? มาเบลมีเงินงี้ได้แต่ร้องขอความช่วยเหลือ แต่ไม่มีใครกล้ามาสอด ห้องข้างๆ หรือแม้แต่เจ้าของห้องแถว พอได้เห็นรูปร่างของผู้บุกรุกก็เดาได้ว่าคนพวกนี้ไม่ธรรมดา เผลอๆ อาจจะมีปืนมาด้วย มาเบลกับน้องชายจึงถูกอุ้มหายไปกับความเงียบ

“ช่วยด้วย! ปล่อยฉันนะ ช่วยด้วย!”

“หุบปาก! ไม่งั้นข้าจะจัดการน้องแกก่อนเลย”

ตอนที่ 2 หนี้สิน

สถานที่ที่โคจรที่คนแปลกหน้าแบกพวกเขาสองพี่น้องมาทิ้งไว้เป็นโกดังเก่าแห่งหนึ่ง แสงไฟจากสปอร์ตไลท์บนผนังสูงสาดส่องลงมา กระแทกกับร่างสองร่างที่โดนมัดมือมัดเท้าไว้ทางส้ว หนาแปลกที่เวลานี้มาวินไม่ร้องไห้ เด็กชายตัวน้อยเงียบปากนิ่งสงบ เพราะทราบดีว่าถ้าเขาแสดงความอ่อนแอออกมา พี่สาวจะไม่สบายใจ เขาไม่อยากให้พี่สาวต้องวิตกมากไปกว่านี้ ถึงแม้ตนเองจะกลัวจนขาสั่นแล้วก็ยังฝืนอดทนไว้

ไม่นานมีเสียงคนจำนวนหนึ่งเดินเข้ามาในโกดัง มาเบลที่ริมฝีปากสีระริกเงยหน้ามอง กลับเห็นไม่ชัดเจนกว่าเป็นใคร เพราะแสงไฟแยงนัยน์ตาจนแสบ รู้เพียงว่าเป็นผู้ชายทั้งกลุ่ม คนที่อยู่ด้านหน้าสุดมีส่วนสูงโดดเด่น รองเท้าและชายกางเกงเป็นของชั้นดี ดูสะอาดสะอ้านไม่เหมาะกับสถานที่อันสกปรกฝุ่นเขรอะแม้แต่น้อย

เขาไม่ใช่พนักงานกระจอกที่ก่ออาชญากรรมตามอำเภอใจแน่ เป็นพวกคนมีเงินระดับหนึ่งเลยทีเดียว ถ้าอย่างนั้นต้องการอะไรล่ะ พวกเขาสองพี่น้องไม่มีค่าพอจะให้เสียเวลาด้วยซ้ำ ความคิดหนึ่งผุดเข้ามาในหัว มาเบลฟังซ่านจนขาเริ่ม

อ่อนแรง คงไม่ใช่ว่าคนพวกนี้จะทำธุรกิจค้ามนุษย์ ตั้งใจเอา
อวัยวะภายในของเธอกับน้องไปขายหรือไม่ใช่?

อยู่หนึ่งไม่ได้แล้ว ไม่ว่าทางไหนความเสี่ยงก็พอกัน มา
เบลจึงได้พยายามเจรจา เธอไม่ยอมตายไปทั้งอย่างนี้

“ต้องการอะไร ลักพาตัวมันผิดกฎหมาย ขอแค่ปล่อย
พวกเราไป ฉันจะไม่พูดอะไรทั้งนั้น” น้ำเสียงสั้นเครือในลำคอ
ชวนให้น่าสงสัย ทว่าคำพูดกลับไม่ใช่การขอร้องวิงวอนกลัว
ตาย กลายเป็นต่อรองราวกับมีข้อแลกเปลี่ยนเสียอย่างนั้น

ดวงตาที่มองลงมาลุ่มลึกประหนึ่งคำคืนในห้วง
มหาสมุทร ทอประกายวาววับเจียบเจียบอย่างนักล่ายาม
รัตติกาล ชายหนุ่มด้านหน้าสุดแสนจะปากดุกผู้คน รูปลักษณะ
เช่นนี้ทั้งหน้าหลงไหลและอ้ามหิตในเวลาเดียวกัน ก่อนที่เขาจะ
ทันได้พูด ใครคนหนึ่งถูกลูกสมุนตัวใหญ่ยักษ์เตะโด่งล้มลุก
คลุกคลานออกมาจากด้านหลัง

มาเบลมองคนที่ล้มลงถนัดตา สีหน้าที่ย่ำแย่อยู่แล้วซีด
เผือดทันที “พ่อ...นี่พ่อทำอะไรอีก?”

เธอเตาได้ไม่ยากเลยว่าต้นเหตุที่พาความช่วยเหลือมาให้
เป็นใคร ภายใต้ความสะเทือนใจ มาเบลน้ำตาไหลอย่างไม่รู้ตัว
โกรธเกลียดชิงชังอยากด่าทอให้สาสมกับความสารเลว ทว่า
ปากกลับสั้นจนพูดออกมาไม่ได้สักคำ

คนที่มีสภาพสะบักสะบอมชี้ไปที่มาเบล น้ำเสียงประจบเอาใจทั้งลนลาน “คุณคาซา ลูกสาวผมเป็นคนขยัน งานหนักเอาเบาสู๊ ให้เธอทำอะไรเธอก็ทำได้ เธอยังไม่มีแฟน ยังสดใหม่ ถ้าได้รับแขกสักครั้งสองครั้ง น่าจะทำเงินให้คุณคาซาไม่น้อย ส่วนไอ้เด็กนั่น เพื่อนของผมยินดีจะรับมันไปเลี้ยงในราคาสามล้าน พอที่จะมาจ่ายดอกแน่นอนครับ”

“หุบปาก!” มาเบลตะโกนใส่บิดาตนเองเสียงดัง

พอได้แล้ว พอสักที อย่าทำให้เธอรังเกียจไปมากกว่านี้เลย

ไม่อย่างนั้นหากรอดมือปีศาจไปได้ครั้งนี้ เธอจะถือว่าตัวเองไม่มีพ่อใจโหดเหี้ยมอีก เขาจะทำร้ายพวกเราไปถึงไหนกัน?

บรรยากาศแห่งความใจสลายและชายที่ขายลูกกินโดยไม่ลังเล กลายเป็นภาพที่สะท้อนใจทั้งน่าสมเพช ไม่ควรมีใครหัวเราะในสถานการณ์อึดอัดเช่นนี้ ทว่ากลับมีคนระเบิดเสียงหัวเราะสุดต่ำทรามขึ้น

“ฮา ฮ่าๆ เลวได้ใจฉันจริงๆ แต่ลูกสาวแหหน้าตาดีใช้ได้คงจะทำเงินในคาสิโนไม่น้อยอย่างที่แกว่าแน่ๆ”

“ใช่ครับ อายุยังน้อยด้วย ยังมีกำลังทำงานให้คุณคาซาไปอีกหลายสิบปี” ชายหนุ่มคล้อยตามอย่างหาได้ยาก มานพ

ตื่นตื่นเสียนจนแทบจะหมอบกราบแทบเท้าของเขา

บลาดิเมียร์ คาซา เป็นคนเลือดเย็นเฉียดชั่วแค่ไหน ขอแค่เคยเป็นหนี้คาสีโนของเขาแล้วไม่ยอมจ่ายจะต้องได้เห็นด้านมืดของชายผู้นี้ทุกราย เดิมทีมานพควรจะถูกควักอวัยวะไปขายนานแล้ว แต่ด้วยสภาพร่างกายที่แทบจะเน่าเฟะไม่มีชิ้นดี ตับไตใส่ฟงคุณภาพแย้ไร้ราคา เขาจึงได้รับการยกเว้นเปลี่ยนเป็นมีชีวิตรอดอยู่ให้นานที่สุดเพื่อใช้หนี้

คาซาดูจากน้ำหน้าพอใจทราชมคนนี่แล้ว ก็รู้ว่าให้ตายเศษสวะอย่างมานพคงไม่มีปัญญาชาติใช้หนี้ของตน ครั้นพออีกฝ่ายจนตรอกขั้นสุดเอารูปลูกสาวคนสวยมาให้ดู บอกว่าเธอที่ตัวเล็กเพรียวบางขยันหาเงินแค่ไหน อดทนแค่ไหน เขาจึงรู้สึกสนใจอยากสนุกขึ้นมา ยามนี้ได้เห็นตัวจริง นับว่าไม่ผิดหวัง

มาเบลตระหนกงอดตัวดีดัดขึ้นทันทีที่คาซาเข้ามาใกล้ด้วยความอัดอั้นทางไหนก็นรก เธอเลยใจกล้าด่าไม่ไว้หน้า ไม่สนว่าอีกฝ่ายจะเป็นใคร “ไอ้เลว! อย่ามาแตะต้องฉัน ผู้ชายคนนั้นติดหนี้แกแล้วเกี่ยวอะไรกับฉัน ฉันไม่ยอมหยอก ฉันกับน้องไม่เคยใช้เงินที่เขาหยิบยืมมาสักบาท เพราะฉะนั้นปล่อยพวกเราไปเถอะ”

ชายหนุ่มยิ่งเพิ่มความอามหิตบนใบหน้า แรงจากฝ่ามือ

ที่มีมากจนเหลือเชื่อตะปบเกี่ยวไปที่เอวอ่อนแอ่นอรชร คว่ำ
จับเอาร่างที่กำลังกระถนหนีไว้อย่างง่ายดาย น้องชายตัวน้อย
ที่ด้านหลังเห็นพี่สาวถูกคุกคามก็ตื่นเอาศีรษะพุ่งมาชนคานา
หมายผลักให้เขากระเด็นออกไป แต่มันไร้ประโยชน์สินดี ยัง
ไม่ทันจะปะทะก็ถูกนิ้วชี้ข้อใหญ่จิ้มกลางกะหม่อมจนล้มลง

“วิน! ไฉ่เลวหน้าไม่อาย แม้แต่กับเด็กตัวแค่นี้ก็ยังใช้
กำลัง ‘ไอ...ฮะ!’ กระพุงแก้มของหญิงสาวเพียงคนเดียวในที่นี้
ถูกบีบจนริมฝีปากอยู่เข้าหากัน มาเบลอยากไปช่วยน้องชาย
ทว่าลูกสมุนตัวใหญ่ยักษ์รับคำสั่งเจ้านายให้เข้ามากันตัวคนไว้
เสียก่อน

คานาหัวเราะเยาะเธอ แหวตตายากหยิ่งราวกับมีไฟ
ปีศาจลุกเรืองจุดขึ้นสองดวง ชวนให้สะพรึงอย่างยิ่ง “พาเด็ก
นั้นออกไปก่อน ฉันอยากคุยธุระกับสาวน้อยตามลำพังสัก
หน่อย”

มาวินตื่นขลุกขลักราวกับลูกสัตว์ตัวน้อยถูกกักขัง เขา
ไม่ยอมจากไป ร้องไห้อย่างหวาดกลัวตะโกนเรียกชื่อพี่สาวจน
เสียงแหบแห้ง คนอื่นได้รับคำสั่งจากเจ้านายแล้วก็ไม่มีใครมัว
รีรอ หนึ่งในลูกน้องลากมานพกิ่งคลานกิ่งเดินหายตัวไปใน
พริบตา เหลือเพียงชายหนุ่มหญิงสาวสองคน มาเบลที่เหนื่อย
ล้าทั้งกายใจถูกอุ้มด้วยมือข้างเดียวขึ้นมานั่งบนโต๊ะ

คาซาลังมีดสั้นสีดำคมกริบออกมาจากอกเสื้อ พุดไป
พลางใช้มันตัดเชือกที่มัดเท้ามัดมือให้เธอ กับสาวน้อยที่
อ่อนแอบบบบาง จะใช้กำลังกันเกินไปมันคงไม่สนุกนัก เขา
คร้านจะเสียอารมณ์เวลาเห็นคนงอแงด้วย

“เป็นลูกก็ต้องกตัญญูสิ ต่อไปนี่เธอต้องใช้หนี้แทน
ทั้งหมด อย่าว่าฉันใจร้ายไม่มีเหตุผล ถ้าไม่ใช่เพราะเธอเป็น
คนค้าประกัน จะต้องมาจ่ายเองทำไม”

มาเบลไม่เข้าใจ “หมายความว่ายังไง?”

“ลายนิ้วมือของเธออยู่บนเอกสารกู้ยืม ถ้าไม่ได้เป็นคน
ปั๊มเองก็น่าจะดูแลนิ้วดี ๆ หน่อย ทั้งหมดร้อยล้าน ถ้าเธอขยัน
อย่างที่พ่อเธอบอก ก่อนตายก็น่าจะลดลงสักครึ่งหนึ่งได้
หรือไม่ก็นั่นตอนนี้อ้าขาออกกว้าง ๆ ถ้าทำให้ฉันพอใจ จะ
ลดหย่อนให้บ้างตามความเหมาะสม”

กลิ่นอายรายล้อมรอบตัวหญิงสาว คนที่มีร่างกายสูง
ตระหง่านโน้มลงมา ลมหายใจร้อนลวกรดที่ข้างแก้มนวลเนียน
จนขนลุกชัน เหนือความกลัวคือความโกรธ ผู้ชายตรงหน้ามี
ฝูงหมารับใช้เป็นโขยง ในข้อนี้มาเบลรู้แก่ใจ แต่ก็ยังมีไวกห้าม
ไม่อยู่ ถูกปัญหาประดังประเดโถมเข้าใส่จนพาดมือออกไป

เพียะ!

ท่ามกลางความเงิบ เสียงตบนี้ดังก้องกังวานเป็น

พิเศษ ทว่ากลับไม่ทำให้ชายหนุ่มชาวต่างชาติผมสีสวยสะทกสะท้าน เขาตันลึนดูนกระพุงแก้ม ลูบบริเวณที่ฟิงเคยโดนผู้หญิงตบเป็นครั้งแรกบ่อยๆ พลังรู้สึกคันเคะเยอเข้าไปถึงหัวใจ ยัยเด็กตากลมใส่ตกอยู่ในรังโจรแบบนี้แล้ว เอาความกล้าจากไหนมายั่วโมโหกันอีก

เขาชอบที่สุดเมื่อได้เห็นผู้คนหวาดกลัวจนตัวสั่น ซึ่งก่อนหน้านั้นเธอสร้างความบันเทิงให้ไม่น้อย

เวลานี้หญิงสาวยังคงวิตกเหมือนลูกสัตว์หวาดกลัว ทว่าการกระทำกลับเป็นหนึ่งคนละม้วน

คาซาถามเสียงต่ำ แววดาเจือรอยยิ้มที่ยากจะคาดเดา “ตบฉนั้นแล้ว เธอจะชดใช้ยังไง?”

ตอนที่ 3

ทางเลือกระหว่างตายกับยอมเขา

คาซาตั้งใจว่าจะทำมิดีมิร้ายเธออยู่แล้ว โดนตบไปแค่นี้เทียบไม่ได้กับการที่เขาจะรังแกคนตรงหน้าด้วยซ้ำ มาเบลเงยหน้าเผชิญกับชะตากรรม พลันต้องหดคอกลับเมื่อปลายจมูก เชิดรันชนเข้ากับปลายจมูกโด่งเป็นสันของอีกฝ่าย พ่อที่ไม่เคยจะได้เรื่องได้ราวนั้น วันๆ สร้างแต่ปัญหาให้ไม่หยุดหย่อน ทุกครั้งกว่าจะผ่านวิกฤตไปได้เลือดตาแทบกระเด็น ทว่ากับเจ้าหนี้เปี่ยมกลิ่นอายอันตรายคนนี้ มาเบลรู้สึกเหมือนลอยคว้างอยู่กลางทะเลห่างไกลจากชายฝั่ง

เธอไม่รู้เลยว่าจะหลุดรอดจากเงื้อมมือเขาไปได้ยังไง

“สุดท้ายก็โยนหนี้พวกนั้นมากองบนหัวฉันอยู่ดี ตบเมื่อก็รวมเป็นเงินเข้าไปด้วยเลยก็แล้วกัน”

หญิงสาวต่อรองเสียงห้วน เเงาร่างที่กำลังกดทับลงมาใหญ่โตเสียจนมือไม่อ่อนเปลี้ย มีดพกสั้นสีด้าเมื่อมถูกชายต่างชาติตัวสูงควงเล่นไปมาอย่างหวาดเสียวต่อหน้ามาเบล เขาปักจึกแทงลงบนเนื้อไม้จนทะลุ พร้อมเปล่งเสียงหัวเราะในลำคอทุ้มต่ำราวกับพวกโรคจิต

“อีจ๋ ข้อเสนอบัดชบพรรคั้นั้น เห็นฉันเป็นเด็กอมมือ

หรืออะ? แต่หนี้เก่าเธอก็ไม่มีปัญญาจะชดใช้แล้ว ฉันจะเสนอทางเลือกให้ มือข้างไหนตบก็ตัดข้างนั้นทิ้งดีไหม?”

หญิงสาวหน้าซีดเผือดลงทันใด ดวงตาไหวระริกไม่สามารถปกปิดความหวาดกลัวลงได้ “ไม่... ไม่เอา ถ้าฉันไม่มีมือแล้วจะทำงานหาเงินมาใช้หนี้ยังไง” หญิงสาวที่ถึงแม้ว่ากำลังถูกกดดันก็ยังฉลาดต่ออรอง

คาซาเล็ก็สูงอย่างสนองสนใจ ว่าตกลงแล้วแม่สาวน้อยคนนี้ก็กลัวหรือไม่กลัวเขากันแน่ เหตุใดจึงตอบโต้ได้ไม่หยุดปาก เปลี่ยนเป็นคนอื่นคงร้องให้จำตัวสั้นงั้นง หรือตระหนักรู้สถานการณ์ของตัวเองหน่อย คงพลิกกายแลกกับชีวิตไร้ค่าไปแล้ว

“มือเธอมีประโยชน์จริงสินะ ฉันไม่พิสูจน์หน่อยละว่าฉันสมควรละเว้นเก็บมันไว้หรือเปล่า”

คนที่ข้องเกี่ยวกับคาสีโนบาคารอสลั่วนมีเบื้องหลังเป็นสมาชิกแก๊งค์มาเฟียรัสเซียเจ้าถิ่นอย่าง **บอสโควิก** ช่วงแรกที่พ่อติดการพนันเธอเคยมาตามหาถึงคาสีโน จึงได้ยินได้ฟังคำรำลือต่างๆนาๆไม่น้อย คนโดนกระต๊อบเพราะไม่จ่ายหนี้รายวัน คนครวญครางร้องขอความเมตตา ยามสิ้นเนื้อประดาตัว และผู้หญิงขายบริการหน้าตาสะสวยที่มาคอยปอกลอกแขก

เป็นสถานที่ของพวกปีศาจโดยแท้

อันทพาลพวกนั้นให้ความเคารพยำเกรงต่อผู้ชายต่างชาติคนนี้ ลองเดาสถานะ เขาคงจะเป็นระดับหัวหน้าไม่ผิด และย่อมต้องเกี่ยวข้องกับแก๊งค์มาเพียข้ามชาติบอสโควิก พวกคนเลวมือเปื้อนเลือดที่ฆ่าคนเป็นผักปลาโดยไม่กะพริบตา มาเบลจนหนทาง เธอเป็นแค่หญิงสาวอายุยี่สิบปี รูปร่างหรือก็เสียเปรียบทุกกระเปียดนี้ว ถ้าเขาคิดจะลงมือหักคอเกรงว่าดิ้นสู้ไปได้แค่สองสามทีคงสิ้นใจตายไปเสียก่อน

“พิสูจน์ยัง...ยังงิ” สาวน้อยก้มหน้าดูตามกลับ วินาทีนี้ต่อให้ต้องทำเรื่องสัปดนก็คงไม่สามารถปฏิเสธได้

“ง่ายมาก ใช้มือที่กล้าดีของเธอปลดกางฉันที้สิ”

มาเบลนึกไว้แล้วว่าจะต้องเจอกับเหตุการณ์น่ารังเกียจ มีเวลาทำใจเพียงชั่วนาที หลังจากได้รับคำสั่ง มือเรียวสีขาว ผ่องก็เอื้อมไปที่เข็มขัดหนังราคาแพงลิ่วของชายหนุ่ม ปลดส่วนหัวของมันคลายออกจากกันอย่างระมัดระวัง เสียงรูดซิบ กางเกงแจ่มชัดกว่าปกติในความเงียบ มาถึงขั้นสำคัญหญิงสาวก็ไม่กล้าทำต่อ คาซาจิ่งรันบ็อกเซอร์แบรนต์เนมดั่งลงให้เธอเอง

สิ่งที่ตามมาคือลำเนื้อที่น่าสะพรึงกลัวลำหนึ่งติดฝังตั้งเป็นแท่งยาว ขนาดของมันเป็นอะไรที่...เหนือคำบรรยาย

เจ้าสัตว์ร้ายชวนชนหัวลูก...มันกำลัง กำลังชี้มาที่เธอ มาเบลหน้าร้อนระอุเบี่ยงสายตาไปทิศทางอื่น นี่เป็นครั้งแรกที่ เธอได้เห็นเลือดเนื้ออันครัดเคร่งของผู้ชายเต็มสองลูกตา

“หยุดทำไมล่ะ มือนี้ไม่อยากเก็บไว้แล้วหรือ?” คาซา เห็นความกระดากอายบนใบหน้าของหญิงสาว พลันหัวเราะ ขบขัน

อย่าบอกนะว่าเธอยังไม่เคย ก่อนหน้านั้นเหมือนจะได้ ยินจากพ่อใจทรามของเธอ บอกว่าเธอยังไม่มีไอ้ตัวผู้หน้าไหน มาข้องเกี่ยว ยังสดใหม่ ท่าทีก็เงอะงะงุ่นง่านไร้เดียงสา เขา เห็นมารยาผู้หญิงมาไม่น้อยจึงดูออกว่านี่ไม่ใช่การแสดง

ก่อนเนื้อร้อนฉ่ำกำลังเรียกร่องการสัมผัส มาเบลยื่นมือ สั่นระริกออกไปประคองมัน ทันทีที่แตะโดนขนท้ายทอยพลัน ลูกชู้

“อย่าเอาแต่ลุ่มมั่ว ๆ สิ ชักรูดนะทำเป็นหรือเปล่า? ถ้า ทำฉันเสร็จเร็ว ตรงนี้ของเธอจะได้ไม่ต้องรับช่วงต่อ” คาซา โอบมือเนียนนุ่มของหญิงสาวให้อยู่ในตำแหน่งอันคุ้นเคย ทำ การสอนอย่างใจเย็น ในขณะที่ส่วนปลายหัวเห็ดเริ่มมีน้ำ เหนียวฉ่ำเยิ้ม

ไม่รู้เพราะกลัวหรืออะไร แต่ท่าทางตั้งอกตั้งใจ ปรนเปรอเขาตอนนี้ของแม่สาวน้อย มันช่างยั่วอารมณ์ได้ดี